

Auteur: Cor E. Bijl
Datum: 26-03-2016
Aantal woorden: 595 (zonder de titel)

Het leven dwingt ons via IS tot de volmaakte beschaving.

Volgens premier Rutte heeft IS maar één doel: de vernietiging van onze beschaving. En dat moeten we volgens hem niet laten gebeuren. Dat lijkt erop dat hij niet weet dat de crisis die IS veroorzaakt de door het leven aangereikte kans is tot het realiseren van de volmaakte beschaving. Want hoe beschaafd zijn we eigenlijk? Daartoe moeten we beseffen dat beschaving schaven inhoudt. Dat betekent dat als alles geschaafd is de volmaakte beschaving en dus de volmaakte mens is gerealiseerd. Maar wat moet er dan geschaafd worden, wat houdt ons af van onze volmaaktheid? Dat er iets is wat dat doet weten we. We zijn immers constant op zoek naar het goede, het volmaakte, het echte en hebben daar door de eeuwen heen oneindig veel methoden voor ontwikkeld. Methoden echter die gelet op onze voortdurende zoektocht kennelijk gefaald hebben. Dus misschien dwingt het leven ons via IS wel tot die volmaakte beschaving. Om dat te kunnen vaststellen moeten we weten wat IS in ons raakt.

Dat is duidelijk: IS raakt onze doodsangst. Dan volgt automatisch de vraag: Is doodsangst hetgeen dat van ons afgeschaafd moet worden? Het antwoord daarop is ja. We weten immers dat al onze gevoelens uit doodsangst voortkomen en dat ze een wil hebben die ons bewust dan wel onbewust leidt. Logisch, want onze zoektocht naar volmaaktheid betekent dat we daarvan afgescheiden zijn. En dat die bewustzijnsstaat van afgescheidenheid uit niets anders kan bestaan dan uit het zijn van dat wat we in ons waarnemen en dus hebben, te weten onze gevoelens en de in gedachten gevatte en dus kenbare wil ervan. Die bewustzijnsstaat is ons ego. De oorzaak daarvan is onze aanwezigheid in de materie en onze automatisch optredende gevangenschap ervan zodra we op aarde komen. Reden waarom we constant naar vrijheid streven en beheerst worden door dualiteit (goed en kwaad), ruimte en tijd en oorzaak en gevolg. En illusoir veronderstellen dat het leven als een machine in elkaar zit en dus maakbaar is en bijgevolg onze volmaaktheid maakbaar is.

Als gevolg van onze gevangenschap van de materie, zijn we afgescheiden van dat andere aspect van het universum, te weten de geest (God), de singulariteit (het Goede), ruimte- en tijdloosheid (het hier en nu) en alles hangt met alles samen (de onkenbare Wil van het geheel). Dat aspect is vanzelfsprekend niet wat we hebben, maar wat/wie we zijn en zal de waarnemer, het bewustzijn, van onze gedachten en gevoelens moeten zijn. Een aspect dat in dit verband kan worden aangeduid als ons Ware Zelf met daarin onze ware Wil, de onkenbare Wil van het geheel, het Al, God. Wanneer we dit Ware Zelf zijn, dan zijn we niet langer afgescheiden en zijn we dus heel, volmaakt, echt. Kortweg te duiden als Zijn.

Om dat te worden dienen we ons te bevrijden van ons ego, hetgeen betekent dat het letterlijk moet sterven. De kracht die het ego in stand houdt is dus doodsangst. Doodsangst is dus wat we van ons af moeten schaven om beschaafd te zijn, om te Zijn. Daartoe dienen we ermee geconfronteerd te worden en het toe te laten (toelaten bevrijdt) in plaats van te onderdrukken zoals het ego wil. Omdat de ontwikkeling van ons Zijn taboe is en we daardoor de confrontatie met onze gevoelens laat staan met onze doodsangst als zijnde de bron van onze gevoelens niet zelf aangaan, confronteert IS ons ermee. Zodoende vernietigt ze onze bestaande onvolmaakte beschaving om ons tot volmaakte beschaving te dwingen. Dé remedie tegen IS is dan ook het realiseren van ons Zijn. Want daardoor is confrontatie en dus IS overbodig.